

misiones se dedican a conseguir que vivan juntos los que así desean estar y separados los que no pueden convivir. Y que cada uno trabaje en aquello que más le guste. Hay muchas, muchas situaciones paradójicas y remediables. ¿En su país no existen Comisiones parecidas?

Cal dir que ens hem sentit confosos. No; això no ho sabíem ni podíem imaginar que existís enlloc. Ni a Espanya, ni a Europa, ni als Estats Units, ni a Rússia...

Això no té res a veure amb la Creu Roja, ni les Residències per a Vells, ni amb la Caritat Cristiana, ni amb res de tot això. És quelcom que l'estat s'imposa com una obligació i sols pensant-hi un xic ens podem donar compte de l'immensa gamma de prestacions que poden fer-se sense subvencionar ningú ni gastar un sol clau.

En la Universitat hi ha departaments amb maquinària en funcionament, laboratoris que fan productes farmacèutics que surten al mercat i es fa en general un ensenyament menys teòric i més pràctic.

Hom pot obtenir la llicenciatura de medicina en tres anys, però no pot exercir fins que n'hagi fet tres més d'aprenentatge en un centre qualificat que aquí ho són tots, perquè no existeixen clíniques particulars. Mentrestant es guanya la vida com ajudant i no obté molt menys que quan ell és l'ajudat.

Hem sortit de Pequín vers el Nord, per tal de veure quelcom que no pot faltar en cap viatge a Xina. La Gran Muralla.

En un determinat punt no queda massa lluny de la ciutat. Aproximadament 60 quilòmetres. Quan l'autòmnibus hi arriba hi pugem tot seguit per una de les seves innombrables torres.

La Gran Muralla és veritablement una cosa en molts aspectes incompreensible.

Té 2.900 quilòmetres de longitud però en fa més de 5.000 si es compten els trossos on la muralla és doble i fins triple.

És alta, per terme mig de deu metres i ample de vuit.

A distàncies variables —200, 300, 700 metres hi han les torres de sentinella amb escales d'accés.

De la duplicitat, insistentment repetida, de les línies de muralla, ens diuen que no són rectificacions capricioses, sinó línies de defensa múltiples, pel cas que la més avançada caigués en mans de l'enemic.

La Gran Muralla, però, no ha servit mai més que per a proporcionar als xinesos d'altre temps, un sentit de seguretat, tota vegada que de lluita no n'ha tingut de suportar mai cap.

La construcció separava Xina de la Mongòlia. Avui la meitat d'ella o un xic més pertany a Xina —Mongòlia Interior— i altra —Mongòlia Exterior— és una mena de satèlit de Rússia. Dintre de Mongòlia, precisament segueix l'actual línia conflictiva entre russos i xinesos però molts quilòmetres al nord de la gran muralla.

Els mongols d'altre temps eren gent bellugadissa i cruel —recordem a Gengis Kan que va conquerir tota la Xina fins el golf de Siam— és a dir, dintre de la seva època era una mena de Napoleó amb barreja de Dayan i de Gadaffi.

No és veritat que l'amplària de vuit metres del passeig superior de la muralla fos creat així per deixar-hi circular els antics carros de combat i la cavalleria.

Realment pel peu de la muralla no es pot circular, però pel passeig superior hi ha —segons els trossos— pendents fins

d'un 30 %, que cap vehicle i menys d'aquella època— podria superar.

A més, a nivell de les torres de guaita el passeig queda interromput.

En canvi al dessota de dites torres hi queden habitàculs que hom estima que podien haver servit per a contenir els cossos de guàrdia.

Tenint en compte les ondulacions de la muntanya i els sobtats canvis de direcció de la muralla ens costa de creure això que ens diuen que els pilots espaials com els del darrer Skylab expliquin que l'única línia contínua que s'aprecia en la terra i la darrera que es deixa de veure en el viatge vers la lluna és justament la Muralla de Xina. Es comprèn, però, que des d'aquella distància les irregularitats de direcció són absolutament inapreciables i sols compta visualment la longitud total de la muralla.

També hem vist entre altres bonics parcs del nord de Pequín el cèlebre Palau d'Estiu, fabulós conjunt d'alta pagoda, damunt d'una coma, amb un conjunt d'escales cobertes amb fusta policromada i corredors també coberts amb les mateixes característiques que s'estenen per les voreres del llac.

En el llac de referència s'hi troba el conegut pont dels disset arcs que es posa com a model mundial d'armonia arquitectònica en jardineria llacustre.

I també un enorme vaixell de pedra profusament treballada que apoa fermament la seva quilla i carena en el fons del llac i que va construir-se amb els cabals que un cert govern havia concedit a una certa emperatriu per a la defensa de la nació. No em negareu que és un gest molt propi d'una senyora.

Hem vist i parlat de moltes més coses de les que, com a mesura profilàctica, no en faré cap descripció esperant que un dia la imatge de color sigui més afortunada que la descripció literària.

Malgrat tot us parlaré de les Tombes dels Emperadors Ming, quelcom fabulós i fora de mesura i també de com vàrem marxar d'aquest extraordinari país.

Però aquests darrers temes us els exposarem, si Déu vol, un altre dia.

Dr. Eduard Padrós de Palacios



La Muralla de Xina és una de les 7 meravelles d'aquest món. Garcia Prendes Pando i l'esposa de l'autor hi prenen alè.

(Foto de l'Autor)